

Мотет

Богдан Рубчак

(З Еудженіо Монтале)

Цього обличчя, ножиці, не тніть,
єдиного, у пам'яті спустошеній.
Заслуханого, чистого лиця не закленіть
у безконечність млисту.

Надходять холоди. Удари їх тверді.
Тремтять акації поранені, підкошені
і ронять шкаралуці цвіркунів
у першу, свіжу ще, калюжу падолисту.